

Românii se pretind toleranți față de persoanele cu dizabilități intelectuale dar nu dau o șansă integrării lor în societate

Preluare de pe site-ul Institutului pentru Politici Publice (IPP)

Primul sondaj de opinie național privind percepțiile românilor asupra persoanelor cu dizabilități intelectuale și locul lor în societate realizat de Institutul pentru Politici Publice (IPP) prin IPP (București, 21 iunie 2011), DATA RESEARCH arată că 75% dintre români cred că persoanele cu dizabilități intelectuale sunt în prezent discriminate în România.

Românii nu percep persoanele cu dizabilități intelectuale ca fiind egale celorlalți oameni din societate ci ca persoane născute cu o anormalitate care le afectează gândirea (88%), persoane având nevoie de sprijin în luarea deciziilor (64%), persoane ce nu pot fi făcute responsabile pentru propriile fapte (59%). "Un sfert dintre respondenți cred că persoana cu dizabilități intelectuale nu poate trăi în societate alături de oamenii fără dizabilități, o situație extrem de gravă pentru șansele imediate de integrare în societate a acestor oameni, pentru respectarea dreptului lor la o viață normală", consideră Elena Iorga, Director Programe IPP - Coordonatorul cercetării.

Cercetarea, realizată în perioada 9 - 16 aprilie a.c., pe un eșantion de 1018 persoane, reprezentativ pentru populația adultă a României, reprezintă o premieră în domeniu și indică în mod clar faptul că, în prezent, deși, formal, se declară îngăduitori cu persoanele cu dizabilități intelectuale, în realitate nu sunt de acord ca acestea să se găsească și să trăiască în imediata lor apropiere (45% dintre respondenți resping probabilitatea de a locui cu o persoană cu dizabilități intelectuale, iar 33% nu ar fi de acord să lucreze împreună cu o persoană cu dizabilități intelectuale).

Românii au tendința de a răspunde cu un grad ridicat de conformism la întrebările care privesc toleranța/nondiscriminarea persoanelor cu dizabilități intelectuale (88% spun că ar trebui să avem un grad mai mare de toleranță față de aceste persoane, 75% declară că nimeni nu ar trebui să separe de familie sau de societate persoanele cu dizabilități intelectuale, 74% afirmă că cea mai bună terapie pentru aceste persoane este să facă parte din comunitate). În realitate, ei practică în continuare o atitudine segregționistă. Întrebați concret despre dreptul la un loc de muncă ca al oricărei persoane din societate, 38% nu sunt de acord cu acest lucru iar 43% nu sunt de acord cu faptul că persoanele cu dizabilități intelectuale și-ar putea întemeia familia și crește copii.

Un sentiment de milă, de compasiune resimt românii față de persoanele cu dizabilitati intelectuale (18% spun că acesta este primul cuvânt la care se gândesc referitor la o persoană cu dizabilitate intelectuală), ceea ce ne indică faptul că politicile publice privind integrarea persoanelor cu dizabilități în societate, inclusiv pe piața muncii pentru a avea o viață normală, ca a tuturor, vor necesita eforturi serioase pentru a fi puse în practică. De altfel, majoritatea consideră că Statul ar trebui să se ocupe mai mult de aceste persoane (peste 75% dintre respondenți consideră că statul nu susține suficient persoanele cu dizabilități), în general atitudinea fiind mai degrabă de asistare pasivă față de ele decât în favoarea creării unui cadru social care să le dea șansa la o viață normală pe care să și-o poată administra singure. Cei mai mulți consideră că Statul ar trebui să aloce mai mulți bani (42%), numai 27% apreciind că trebuie sporit suportul pentru familie în vederea integrării persoanei cu dizabilități intelectuale în comunitate. Numai 16% sunt pentru creșterea accesului la educație și la celelalte servicii publice respectiv 15% considera că ar trebui create locuri de muncă pentru persoanele cu dizabilitati intelectuale.

Deși peste jumătate dintre români declară că locul persoanei cu dizabilități ar trebui să fie în familie (56%), există încă un număr semnificativ care cred că persoanele cu dizabilități intelectuale ar trebui să stea în instituții – în mijlocul comunității, dar cu supraveghere permanentă (24%). 7% dintre români mai consideră astăzi că persoanele cu dizabilități intelectuale nu au dreptul la o viață normală în societate ci ar trebui să fie izolate cât mai departe de comunitate și puse sub supraveghere.

În general, dizabilitatea intelectuală este percepută ca o problemă gravă dar după boala psihică (considerată cea mai gravă problemă de 33% dintre respondenți) respectiv după infectarea cu HIV/SIDA (23%) și consumul de droguri (14%).

Cifrele sondajului arată că la nivelul societății românești se produce treptat o schimbare de mentalitate care trebuie susținută prin măsuri active de incluziune a persoanelor cu dizabilități intelectuale în societate și prin promovarea exemplilor de succes din comunitățile din România. Decidenții români cărora li se adresează cercetarea de față trebuie să țină cont de persistența sentimentelor de respingere a persoanelor cu dizabilități intelectuale în situația ipotetică a apropiării față de acestea, în comunitate. Pe acest fond, este fundamental ca eforturile de incluziune socială să se realizeze nu doar la nivel de regulamente și instituții, ci și de o manieră naturală, prin educație, pentru asimilarea principiilor non-discriminării și ale societății inclusive

autentice și trecerea persoanei cu dizabilități de la statutul de *tolerat* la acela de *persoană cu drepturi egale cu ale celorlalți* în societatea românească.

Preluare si adaptare

Mirela Ciudin